

İslam'a Karşı Sorumluluktan Kaçmak ve Bahaneler Üretmek

Müslümanların dinlerine karşı sorumluluk duygusunun zayıflaması, ümmeti etkileyen en büyük afetlerden biridir. Bu durum, kişinin görevlerini ihmal etmesine ve ardından bu ihmali haklı çıkarmak için bahaneler uydurmaya başlamasına yol açar. Kişi, kendini sorgulayıp eksikliklerini kabul etmek yerine, yaptıklarının doğal ve önemsiz olduğunu hem kendine hem de başkalarına inandırmaya çalışır.

Şüphesiz İslam, Müslümanı sadece kendisi için yaşayan bir birey olarak görmemiş; aksine ona dine, ümmetine ve toplumuna karşı bir sorumluluk yüklemiştir. Dolayısıyla Müslüman, namaz kılmakla, hayra (İslam'a) davet etmekle, hakka yardım etmekle, iyiliği emredip kötülükten sakındırmakla ve gücü yettiği ölçüde İslam'ın değerlerini ve ahlakını savunmakla emrolunmuştur.

Ancak Müslümanların çoğu, bu görevlerden birine davet edildiklerinde şöyle demektedirler: Zaman değişti, artık kimse icabet etmiyor, benim de bir etkim yok, din kalptedir ve şüphesiz Allah çok bağışlayıcı ve çok merhametlidir! Böylece bu sözleri, zayıflıklarını ve ihmalkârlıklarını arkasına gizledikleri bir perdeye dönüştürmektedirler. Nitekim İslam bu tutumdan sakındırmıştır; çünkü samimi bir mümin, mazeret aramaktan daha çok Allahu Teala'nın rızasını aramalıdır. Zayıf olan nefse gelince, şüphesiz o rahatlığa meyleder; zira üzerine teklif ağır geldiğinde mazeretler aramaya, bahaneler üretmeye, dünyaya meyletmeye ve Allah'ın kendisi için yaratmış olduğu görevden kaçınmaya başlar.

Nitekim Allahu Teala bize, Tebuk Gazvesi'nin haberini anlatmıştır; o vakit bazı insanlar Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e yardım etmekten geri kalmış, münafıklar da ihmalkârlıklarını haklı çıkarmak için yalan bahanelerle gelirlerken, samimi olanlar ise kusurlarını itiraf edip Allah'a tövbe etmişlerdi; böylece bahanelerle kaçanlarla Allahu Teala'ya karşı dürüst olanlar arasındaki fark açıkça ortaya çıkmıştı.

İslam'ı destekleme görevinden kaçınmak, sadece savaştan veya büyük mücadelelerden uzak durmakla sınırlı değildir; aksine, insanların önemsiz gördüğü şeylerle de başlayabilir. Bunların başında, insanların sözlerinden korkarak kötülüğe karşı sessiz kalmak, tembellik ya da dünyevi işlerle meşgul olmak nedeniyle iyiliğe davet etmekten vazgeçmek, namaz ve bazı farz ibadetlerle yetinip Müslümanların meselelerine ve endişelerine ilgi göstermemek ya da meşguliyet ve iş bahanesiyle din için çalışmaktan vazgeçmek gelir. Zamanla bu kaçınma bir alışkanlık haline gelir ve kalp, eksiklik hissini yitirene kadar bunu haklı göstermeye alışır.

Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Sahabeleri, bir hayrı/iyiliği kaçırdıklarında hüzün ve pişmanlık hissederlerdi; çünkü onlar, ömrün kısa olduğunu, insanın yarın Allah'ın huzuruna çıkıp O'nun kendisine, dini, bu dine karşı görevi ve onun için neler sunduğunu soracağını biliyorlardı. Bugün ise

insanların çoğu, bir kusur işlediklerinde, kendilerine Allah'ı hatırlatacak birini değil de, kendilerini haklı çıkaracak birini aramaktadırlar.

Şüphesiz ümmet, ihmalkâr olanlarla kalkınamayacağı gibi bahanelerin çokluğuyla da durumları değişmeyecektir; aksine ümmet, sorumluluklarını üstlenen, nefisleriyle mücadele eden ve az da olsa dinleri için çalışan samimi adamlarla kalkınacaktır. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **وَقُلْ اَعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ** “**De ki: (Yapacağınızı) yapın! Amelinizi Allah görecektir.**” [Tevbe 105]

O halde kendimize sürekli şunu soralım: İslam için ne yaptık? Samimi çalışanlarla mı birlikteyiz, yoksa mazeret sahipleriyle mi?

Bugün ümmetin gençlerinin karşı karşıya olduğu en büyük tehlike, sadece fitnelerin çokluğu değildir; aksine dedikodu, boş eğlenceler ve faydası olmayan şeylerle meşgul olarak ömürlerin heba edilmesidir; böylece din ve hayat adına kayda değer hiçbir iz bırakmadan günler ve yıllar geçip gitmektedir. Nitekim nice gençler, dine karşı olan görevi gün geçtikçe zayıflarken, boş meclisler ile sosyal medyanın arkasında ve başkalarının haberlerini takip etmekle gücünü ve vaktini heba etmişlerdir!

Şüphesiz ki gençler, ümmetin gücü ve dayanağıdır; eğer onlar, önemsiz şeylerle meşgul olurlar, bahaneleri alışkanlık haline getiriler, şerî ve davet vaciplerini terk ederlerse, o zaman tüm ümmet zayıflar; şüphesiz ki akıp giden ömür asla geri dönmeyecek ve insan, günün birinde Allahu Teala'nın huzuruna çıkacak ve kendisine, gençliğini nerede geçirdiği ve vaktini nerede harcadığı hakkında mutlaka sorulacaktır.

Dolayısıyla Müslüman bir gencin, ümmetinin gerçekliğine sadece seyirci kalmaması ya da rahatlığın ve ertelemenin esiri olmaması gerekir; aksine onun üzerine düşen, gençliğini, itaat etmek, güzel bir kelimeyle bile olsa İslam'a hizmet etmek, hakka yardı etmek ve ümmetin davalarını savunmak için çalışmanın bir yolu haline getirmesidir. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ** “**Sizi sırf boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?**” [Muminun 115]

Zaman geçmeden ömrünün değerine idrak edenlere, hayatını kendi aleyhine değil lehine şahitlik edecek bir hale getirenlere ve pişmanlığın hiçbir fayda sağlamayacağı o gün gelmeden gençliğini Allah'ı razı edecek ve insanlara fayda sağlayacak işlere adayanlara ne mutlu.

Allahu Teala'dan, kalpleri gafletten uyandırmasını, bizleri dini için çalışan samimi kişilerden eylemesini ve bizleri ihlas ve sebatla rızıklandırmasını niyaz ediyoruz.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Munis Hamid – Irak